

Det var hos Herman, Solveig från Kiruna och hennes kusin bodde ensamma i ett par rum, Solveig hade bott i Kämpersvik många somrar, hos sin syster men den här sommaren bodde de hos Herman och Agda. Leif Pettersson och jag hade smugit oss in och gjorde tjejerna sällskap under kvällen. Framåt elva på kvällen knackar det på dörren och in kliver Agda för att vattna krukväxterna, sa hon, men anledningen var naturligtvis för att kolla att tjejerna inte hade några killar på rummet. Så fort vi hörde knackningen så rusade Leif och jag in i lilla rummet och kastade oss under var sin säng.

Leif hade oturen att välja fel säng så han hamnade under en sk turistsäng, hopfällbar med tre par ben, så Leif slog ett stort jack i näsan på mittbenet men under kom vi och lyckades ligga alldeles tysta till Agda gått.

Det fantastiska med somrarna var när alla badgäster kom vid midsommar, med alla nya och gamla kompisar från stan, frimodiga och framåt som vi hade mycket att lära oss av och de fick ta del av vårt liv med bad, fiske och båtar. Lika svårt var det i augusti när vi skulle ta adjö av varandra.

Visst var det roligt att även få träffa skolkamraterna igen men den gamla auktoritära skolan med sina religiösa lärarinnor var det svårt för mig att acceptera. De var så snara till straff för det minsta, vi som var så snälla och timida på den tiden. Jag pratade med Malte och fick hjälp med namnen på fröknarna då jag tog upp hur vi hade låtsasbrottats i korridoren när Hildur kommer ut och vi fick ställa oss i skamvrån en tio minuter en kvart, men det kom han inte ihåg men jag blev utskälld sa Malte för jag inte kunde en psalmvers och jag som inte en gång kunde läsa. Det var i andra klass och Malte som börjat skolan från sex år.

I fjärde klass i Gustorp bad Pappa mig att fråga fröken om jag kunde få ledigt några dagar så skulle jag få följa med båten genom Trollhätte kanal, glad och förväntansfull bad jag om ledigt. Nej det gick inte för att jag inte hade kunnat psalmen vi hade i läxa utantill. Det var tungt att gå hem och berätta för pappa men han hade redan pratat med henne i telefon och fått samma svar.

Jag hade egentligen önskat mig ett dragspel i julklapp men nåt så dyrt kunde jag inte önska mig så det blev en gitarr i stället. I ett av paketen till jul låg en gitarr som Margot hade köpt i Göteborg. Jag hade sån tur att det var en gitarrkurs i Viks skola så jag fick lära mig några ackord och samtidigt lite om noter. Gitarren blev en väldigt tröst när saknaden av mamma blev för stor, kunde jag stänga in mig i sängkammaren med katten tätt intill och spela för mig själv och katten.

Vi hade några friluftsdagar i Gustorp där vi gick på skridsko uppe i bergen mot Kalleby, där vi spela bandy och hoppade över tunnor och hade riktigt kul.

Gud straffade mig direkt med sparken men Emma vår fröken fick sitt straff senare. Efter att varit sjuk några dagar så kom jag till skolan och in kommer fröken med båda armarna i gips, hon hade ramlat på isen och brutit båda två.

Vid något tillfälle hade jag passat på att försöka spela på orgeln i skolan några toner på en psalm som låg uppe. Ett fyra fem stycken kunde jag utantill innan jag behövde titta på nothäftet och då var det stopp. Hon måste ha hört mig någon gång för hon bad mig att spela några toner så klassen kunde stämma upp i morgonpsalmen.

Laila och hennes syster Lisbett vågade då gå fram och fråga fröken om de fick öva på rasten. Sen såg vi inte dem så ofta ute. Laila blev kantor och jag hade svårt för att höra nära jag skulle byta ackord på gitarren.

Vår bror Levin blev sjuk och en mina systrar och jag var och hälsade på honom när vi träffade en kusin från Säve. Jaså Du Folke du kan spela orgel, har jag hört!

När jag hör visan " Briggen Blue Bird" tänker jag på Lars av Vänersborg, senare Kullavik" men det får bli nästa historia.

Folke "Anker " Andersson